

متن پرسش

با سلام و تشکر به خاطر امکان پرسش سوالات امسال اربعین این توفیق ایجاد شد که به زیارت عتبات عالیات بروم، یک روز کاظمین بودیم، دو روز در نجف و بعد از نجف پیاده به سمت کربلا رفتیم و بعد از سه روز، شب اربعین به کربلا رسیدیم... همه در حال استفاده کردن بودند و من نیز یک فرد مذهبی و علاقه مند به ائمه بودم. اما در آن سفر فهمیدم که این علاقه تنها یک ظاهر است. ظاهری که من علاقه به داشتن آن داشته ام و برای همین خود را محب آنها می دیدم. اما در باطن اینطور نبود. در حرم حضرت علی(ع) که آرزوی همه است زائر ایشان باشند، من رفتم و حال خوشی هم داشتم و وداع به قول معروف سوزناکی هم داشتیم، اما وقتی بعد از بازگشت از زیارت وداع اعلام کردند که دوباره می توانید به حرم بروید مثل سایرین در دلم شوق ایجاد نشد، انگار که همه آن زیارت های قبلی برای دل خوشی دل خودم بوده است، برای اینکه بگویم به خودم که زیارت خوبی داشته ام. و این اتفاق در کربلا بسیار بدتر بود. در کربلا با وجود شلوغی می شد در حرم جایی یافت و زیارت کرد. اما قلب من مرده بود. شب اول که برای زیارت ضریح در صف ایستاده بودم، با توسل به حضرت زهرا(س) انگار تفضلی شد اما در شبهای بعد و حتی بار دومی که برای زیارت ضریح رفتم، در مکانی که میگویند آدمها دلشان نرم می شود، کاملاً احساس قساوت داشتم. هنگام بازگشت از کربلا تمامی همسفران ناراحت بودند که بر میگرددند اما من از اینکه دوباره فرصتی باشد و به حرم بروم و دوباره زیارتم آنگونه باشد می ترسیدم. انگار تازه فهمیدم که درست است از نظر ظاهر با یک عده افراد هیئتی و مذهبی شبیه هستم، اما باطنم خیلی از این حرفها دور است اینکه فکر می کردم به ائمه(ع) علاقه دارم، اینطور نبود این صحبتها برای فردی مثل من سنگین است و دردناک، اما فقط می خواهم بدانم چه گناهی کرده ام که اینطور شده است. یعنی از اول هم خیال میکردم محب اهل بیت(ع) هستم و نبودم؟ من فرد معصومی مسلماً نیستم، به احکام شرعی پایبندم اما گاهی خوراکم زیاد می شود یا نا خودآگاه ظن بد به مومن پیدا می کنم که با آن مبارزه می کنم و یا گاهی تنبلی و بد عهدی دارم، در حوزه اخلاق خیلی باید اصلاح شوم ولی نمی دانم چه گناهی کرده ام که این اتفاق رخ داده است، باید چکار کنم؟ خواهش می کنم مرا راهنمایی کنید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نمی دانم چرا فکر می کنید اگر بعد از زیارت شوق برگشت دوباره را در آن سفر ندارید آن را دلیل بر مرده بودن قلبتان می دانید در حالی که در دستورات دینی داریم «زُرْ فَأَنْصِرْ»، زیارت

کن و برگرد» و زیاد نمانید تا قلب شما قسی نشود. هیچ جای ناراحتی و یأس نیست، سعی کنید با رشد فضائل اخلاقی در خودتان، توفیق بیشتری در زیارات بعدی پیدا کنید. موفق باشید